

WNIOSEK O PRZEPROWADZENIE POSTĘPOWANIA HABILITACYJNEGO

DR INŻ. ARCH. WOJCIECH BARTOSZCZUK

ZAŁĄCZNIK 2a

AUTOREFERAT PRZEDSTAWIAJĄCY OPIS DOROBKU

I OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH

Spis treści

1. Informacje podstawowe	3
1.1. Posiadane dyplomy i stopnie naukowe.....	3
1.2. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych	3
2. Osiągnięcie naukowe.....	4
2.1. Tytuł osiągnięcia naukowego	4
2.2. Omówienie celu naukowego, metod badawczych i uzyskanych wyników.....	4
2.2.1. Badanie stopnia zachowania pierwotnych układów osiedlowych.....	6
2.2.2. Badanie zmian struktury parcelacyjnej	7
2.2.3. Badanie zmian struktury funkcjonalnej.....	10
2.2.4. Badanie zmian struktury kubaturowej.....	11
2.2.5. Badanie ustaleń planistycznych.....	13
2.3. Najważniejsze osiągnięcia pracy stanowiące istotny wkład w dorobek geodezji i kartografii	14
3. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych	15
4. Współpraca krajowa i międzynarodowa	21
5. Działalność dydaktyczna	25
6. Działalność organizacyjna.....	28
7. Działalność zawodowa	29

Wojciech Bartoszczuk

1. Informacje podstawowe

1.1. Posiadane dyplomy i stopnie naukowe

W 1997 roku ukończyłem studia magisterskie z wynikiem celującym i uzyskałem dyplom magistra inżyniera architekta (specjalność: Architektura i Urbanistyka) na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej (temat pracy: *Modernizacja urbanistyczna osiedla mieszkaniowego Słodowiec*). W 1998 roku rozpocząłem studia doktoranckie na w/w Wydziale.

W 2003 roku uzyskałem stopień doktora nauk technicznych (dyscyplina: architektura i urbanistyka) nadany przez Radę Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej, a tytuł obronionej wówczas rozprawy doktorskiej brzmiał: *Możliwości tworzenia ładu przestrzennego przez miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego na przykładzie strefy podmiejskiej Warszawy*. Dysertacja została przygotowana pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. arch. Jana Macieja Chmielewskiego. Recenzentami byli: prof. nzw. dr hab. inż. arch. Maciej Nowakowski i prof. dr hab. inż. arch. Miriam Wiśniewska.

1.2. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Miejsce zatrudnienia

Politechnika Warszawska, Wydział Geodezji i Kartografii

Katedra Gospodarki Przestrzennej i Nauk o Środowisku Przyrodniczym

Plac Politechniki 1, 00-661 Warszawa

Historia zatrudnienia

15.10.2004–30.09.2006: Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej, 1/2 etatu – adiunkt.

15.02.2005 – 31.01.2008: Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Nauk Społecznych w Otwocku – adiunkt.

2006 – 2008: Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Rozwoju Regionalnego w Falentach – umowa o dzieło.

1.04.2008 – 30.09.2009: Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej, 1/2 etatu – adiunkt.

15.10.2009 – obecnie – Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej – adiunkt.

2. Osiągnięcie naukowe

2.1. Tytuł osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 r. poz. 1789) przedkładam autorską monografię zatytułowaną: *Procesy przekształceń w osiedlach willowych na wybranych przykładach warszawskich* wydanej przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Warszawskiej w Warszawie (Warszawa 2018, str. 132, ISBN 978-83-7814-854-8).

W ramach monografii dokonano analizy przekształceń zachodzących w zagospodarowaniu przestrzennym siedmiu warszawskich osiedli jednorodzinnych. Głównym powodem podjęcia problemu badawczego były zaobserwowane niekorzystne zmiany ich struktur funkcjonalno-przestrzennych, będące wynikiem indywidualnych działań inwestycyjnych. Analiza przekształceń została przedstawiona na trzech płaszczyznach: struktury parcelacyjnej, struktury funkcjonalnej oraz struktury kubaturowej. Na ich podstawie sformułowano wnioski o charakterze ogólnym (wskazane do zastosowania także w innych niż analizowane zespołach zabudowy jednorodzinnej) oraz szczegółowe – odnoszące się do analizowanych obszarów.

Praca ma istotne znaczenie poznawcze, ponieważ ukazuje mechanizmy zmian zachodzących w strukturach zespołów zabudowy jednorodzinnej oraz ich synergię. Na podstawie przeprowadzonych analiz i badań sformułowano zostały wnioski zarówno przydatne w planowaniu przestrzennym, jak i ukierunkowane na praktykę geodezyjną przy parcelacji obszarów zurbanizowanych oraz urbanizujących się.

2.2. Omówienie celu naukowego, metod badawczych i uzyskanych wyników

Zespoły zabudowy jednorodzinnej przeważnie charakteryzują się strukturą własnościową, w której dominują prywatni właściciele lub użytkownicy danych nieruchomości. Są oni potencjalnymi uczestnikami procesu inwestycyjnego, związanego z realizacją nowych form zagospodarowania i zabudowy. W przypadku inwestycji realizowanych przez dużą liczbę indywidualnych inwestorów, przy braku odpowiednich regulacji prawa miejscowego, może powstać (i zwykle powstaje) nadmierne zróżnicowanie zabudowy i zagospodarowania poszczególnych działek, prowadząc do niekorzystnych zmian w strukturze przestrzennej osiedli.

Zmiany zagospodarowania szczególnie dotyczą osiedli willowych zrealizowanych w latach międzywojennych. Powodem jest to, że projekty domów z pierwszej połowy XX-wieku nie przystają do współczesnych standardów zamieszkania. Mała powierzchnia użytkowa budynków, inne rozplanowanie pomieszczeń (np. przechodnie pokoje), brak miejsc parkingowych – to niektóre z aspektów decydujących o podejmowanych przez inwestorów działaniach polegających na przebudowie, rozbudowie, nadbudowie czy wymianie zabudowy. Jednocześnie znaczne powierzchnie działek budowlanych umożliwiają ich podział i wprowadzanie intensywnych form zabudowy jednorodzinnej (bliźniaczej i szeregowej), a także zabudowy wielorodzinnej. Działania te mogą jednak powodować zatracenie wartości historyczno-kulturowych osiedli, a także zatarcie ich pierwotnych założeń. Powyższe transformacje znacznie się nasiliły w ostatnim dwudziestopięcioleciu, w związku ze zmianami ustrojowymi i wynikającą stąd modyfikacją prawa odnoszącą się do aspektów przestrzennych i architektonicznych.

Głównym celem pracy była analiza powyższych procesów przeobrażeń zachodzących w zagospodarowaniu przestrzennym wybranych osiedli willowych. Jako obszar badań wybrano siedem warszawskich osiedli: *miasto-ogród Młociny, Boernerowo – Osiedle Łączności, miasto-ogród Jelonek północny, miasto-ogród Jelonek południowy, miasto-ogród Nowe Włochy część wschodnia, miasto-ogród Nowe Włochy część zachodnia* oraz *miasto-ogród Stare Włochy*. Wybrane osiedla zakładane były w nawiązaniu do idei miasta-ogrodu, spopularyzowanej na początku dwudziestego wieku¹. Ze względu na walory kulturowe zostały objęte w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy² strefami ochrony konserwatorskiej i przewidziane do ochrony prawem miejscowym.

Na podstawie analizy literatury przedmiotu dotyczącej przekształceń osiedli jednorodzinnych, w tym opisanych w niniejszej monografii,³ znaleziono przesłanki do podjęcia problemu badawczego związanego z przekształceniami ich struktury. Przedstawione w monografii badania wpisują się w powyższy nurt badawczy dotyczący stanu zachowania osiedli, poszerzając go o komplementarne analizy na poziomie działek budowlanych, funkcji i gabarytów zabudowy, a także wskazanie zależności pomiędzy nimi.

¹ Twórcą teorii miasta-ogrodu był Ebenezer Howard, stenograf w angielskim parlamencie, urbanista amator. Swoje przemyślenia przedstawił w 1898 r. w pracy *Tomorrow: a Peaceful Path to Real Reform*. Wydanie drugie z 1902 r. nosi tytuł *Garden Cities of Tomorrow*.

² Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy, Uchwała Rady m.st. Warszawy nr LXXXII/2746/2006 z dnia 10 października 2006 r., z póź. zm.

³ np. Rozbicka M., 2001, *Osiedle Boernerowo w Warszawie – dzieje budowy, stan zachowania, sugestie w zakresie zasad ochrony konserwatorskiej*, „Ochrona Zabytków” 2001, nr 54/3 (214), Warszawa.

Monografia ma charakter badawczo-poznawczy. Opis analizowanych zjawisk przedstawiono w układzie czasoprzestrzennym, a ich porównanie pozwoliło na wyselekcjonowanie zjawisk: powszechnie zachodzących i wyjątkowych. Na podstawie przeprowadzonych badań sformułowano wnioski możliwe do implementacji przy sporządzaniu lub zmianie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego zarówno dla ich obszarów, jak i współczesnych zespołów mieszkaniowych jednorodzinnych. Wnioski dotyczą aspektów geodezyjnych, funkcjonalnych i przestrzennych.

2.2.1. Badanie stopnia zachowania pierwotnych układów osiedlowych

Pierwszą z przeprowadzanych analiz było przedstawienie – głównie na podstawie studiów literaturowych – zarysu powstania i późniejszych przekształceń osiedli, począwszy od ich projektów, poprzez realizację w okresie przedwojennym, po przekształcenia inicjowane w czasach współczesnych. Zaprezentowano stan zachowania pierwotnych układów parcelacyjnych, wskazując obszary objęte zmianami wynikającymi z inwestycji publicznych oraz zorganizowanych i indywidualnych działań inwestycyjnych. Porównanie przedwojennych struktur z obecnymi granicami nieruchomości pozwoliło na wyodrębnienie pięciu rodzajów zmian w poszczególnych zespołach. Pierwsza z nich dotyczyła zmian przeznaczenia działek lub ich części: z budowlanych na inne cele, przede wszystkim transportu i komunikacji (głównie kołowej), wynikającego z wytyczenia nowych odcinków dróg i ulic lub zmiany ich parametrów. Kolejne trzy zmiany dotyczyły przekształceń nieruchomości: podziałów, połączeń oraz scaleń i wtórnych podziałów. Ostatni rodzaj dotyczył terenów, których pierwotnie nie parcelowano pod zabudowę lub które znajdowały się poza granicami przedwojennych zespołów, ale obecnie znajdują się w ich granicach stref ochrony konserwatorskiej. Tereny te zostały przeznaczone pod zabudowę w drugiej połowie dwudziestego wieku.

Powyższa analiza zobrazowała zarówno stopień zachowania pierwotnych struktur parcelacyjnych w poszczególnych osiedlach, jak również przestrzenne rozmieszczenie ich zmian. Dzięki wskazaniu konkretnych nieruchomości, stopień przekształceń można ocenić nie tylko w skali całego zespołu, ale także poszczególnych rejonów i kwartałów. Było to punktem wyjścia do następnego etapu – szczegółowych analiz zmian poszczególnych struktur osiedlowych.

2.2.2. Badanie zmian struktury parcelacyjnej

Powierzchnia i kształt działki determinują sposób jej zabudowy i zagospodarowania, w kontekście zachowania wymaganych przepisami odległości pomiędzy poszczególnymi elementami, a także standardów użytkowych. Modyfikacja działki, zwłaszcza jej podział, może wymusić konieczność realizacji innych, intensywniejszych form zabudowy, zmianę sposobu zagospodarowania, a w skrajnych przypadkach – rozwiązania substandardowe.

Dlatego w monografii zaproponowano klasyfikację zmian parcelacyjnych, zachodzących na analizowanych obszarach, w odniesieniu do podziałów i łączy działek. Przedstawiono pięć klas podziałów, z których każda zawierała przynajmniej trzy podklasy. Waga poszczególnych została odzwierciedlona w ich kolejności, od najważniejszych do mniej istotnych. Każdą z nich oceniono pod kątem wpływu na zagospodarowanie, wskazując pozytywne i negatywne konsekwencje ich przeprowadzenia.

Za najbardziej istotną uznano liczbę działek budowlanych uzyskanych w wyniku podziału, a następnie układ ich granic w stosunku do frontu pierwotnej działki⁴ i jednocześnie drogi zapewniającej obsługę komunikacyjną. Pierwsze kryterium wyodrębnia dwie grupy podziałów: pojedyncze i wielokrotne. Jest to kryterium odzwierciedlające proces intensyfikacji zabudowy, który nie we wszystkich osiedlach lub kwartałach jest wskazany. Efektem pojedynczego podziału nieruchomości jest uzyskanie dwóch, natomiast podziału wielokrotnego – trzech lub więcej działek budowlanych. Drugie kryterium, dotyczące układu działek w stosunku do frontu nieruchomości, cechowało zróżnicowanie w zależności od liczby uzyskanych działek budowlanych. W ramach podziałów pojedynczych wyróżniono trzy grupy podziałów: podłużne, poprzeczne i mieszane. Wśród podziałów wielokrotnych można wyodrębnić pięć grup podziałów: podłużne, poprzeczne, teowe, krzyżowe i złożone (ryc. 1).

Trzecie kryterium dotyczy styku linii podziału z krawędzią (frontową lub boczną) działki pierwotnej. W tym zakresie można wydzielić trzy grupy podziałów: symetryczne, niesymetryczne i niesymetryczne z dojazdami. Czwarte kryterium, odnoszące się do kąta nachylenia linii podziału do frontowej krawędzi nieruchomości, wyróżnia trzy pozycje: prostopadłe, prostopadłe w części frontowej i ukośne. Piątym i ostatnim szczeblem klasyfikacji była charakterystyka geometryczna linii podziału. Pod tym względem wyodrębnione zostały następujące podziały: proste, jednokrotnie łamane (ortogonalne i

⁴ W przypadku nieruchomości narożnych za frontową część przyjęto, na podstawie analizy pierwotnych planów, krótszą ich krawędź.

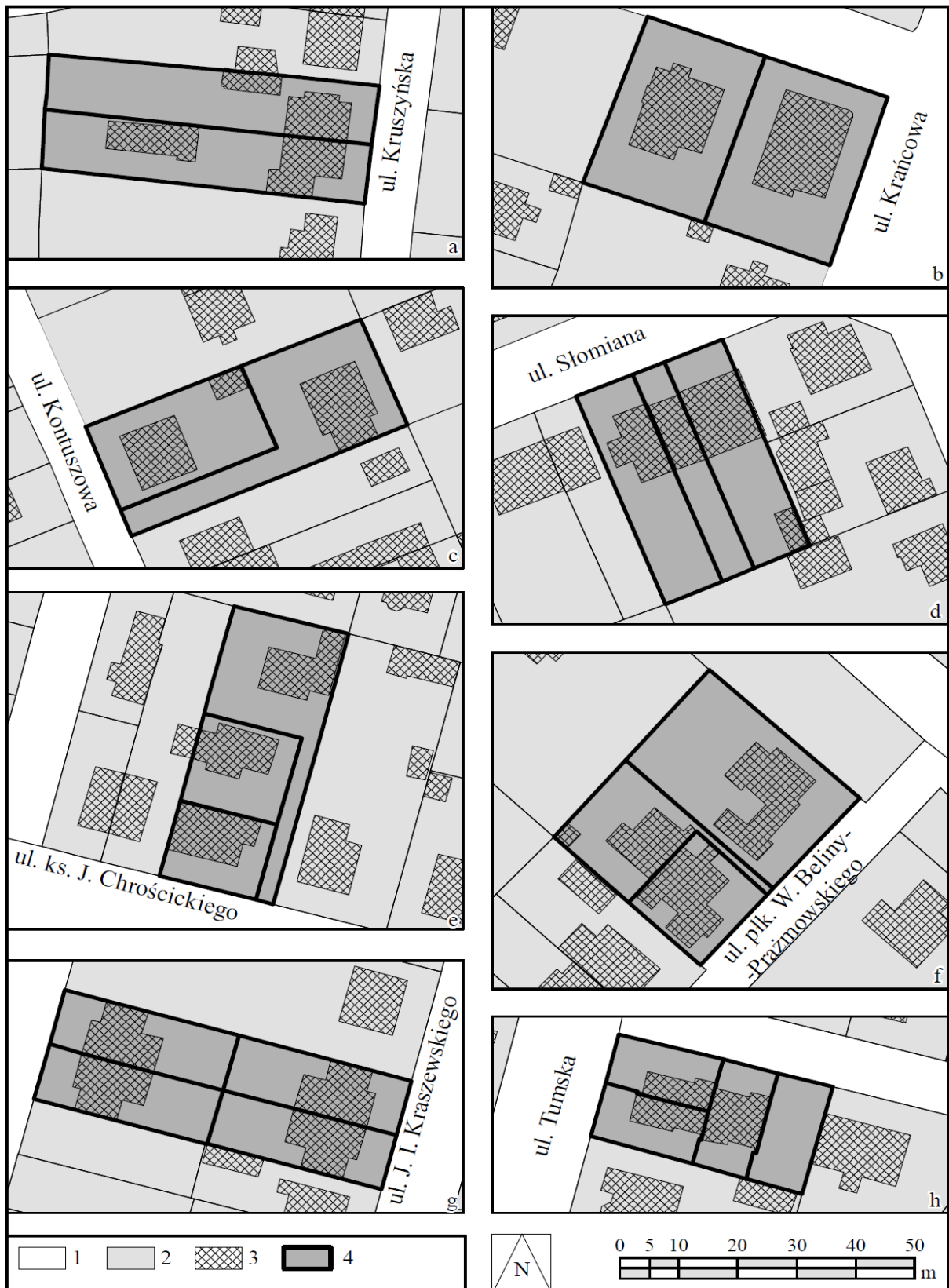
nieortogonalne), dwukrotnie łamane (ortogonalne i nieortogonalne) oraz wielokrotnie łamane (ortogonalne i nieortogonalne). Powyższe kryteria odnoszą się do sposobu zagospodarowania poszczególnych działek i nie mają tak istotnego wpływu na jakość przestrzeni.

Zachodzące w strukturze parcelacyjnej analizowanych osiedli zmiany dotyczyły także łączenia działek, choć w znacznie mniejszej skali niż ich podziałów. Zostały one podzielone na trzy grupy: łączenia bez wtórnego podziału, scalenia z wtórnym podziałem nie wymagającym dojazdu oraz scalenia z wtórnym podziałem wymagającym dojazdu.

Pod względem lokalizacji nieruchomości poddanych powyższym przekształceniom osiedla można podzielić na dwie grupy. Pierwsza z nich charakteryzuje się rozproszeniem zmodyfikowanych działek na całym obszarze z miejscowymi ich skupiskami. Druga grupa charakteryzuje się powszechnym zagęszczeniem zmodyfikowanych parceli. Ich liczba w większości kwartałów jest znaczna, a w niektórych – nawet przeważająca.

Zwieńczeniem badań było wskazanie na zachodzące tendencje w zmianach powierzchniowych, w zakresie ich wartości. Pierwotne wielkości działek, przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową, były ujednoczone w ramach poszczególnych osiedli lub większości ich kwartałów. Dominowały powierzchnie w granicach tysiąca metrów kwadratowych. Obecnie, we wszystkich osiedlach nastąpił znaczny spadek minimalnej powierzchni działki, również średnie wielkości działek budowlanych uległy zmniejszeniu: od kilkunastu do kilkadziesiąt procent w stosunku do pierwotnych wielkości.

Na podstawie zmian zachodzących w analizowanych osiedlach wyodrębniono trzy stopnie procesu przekształceń parcelacyjnych, który charakteryzuje się amplitudą oddziaływania na ład parcelacyjny. W pierwszej fazie do uporządkowanej struktury kwartału wprowadzany jest pojedynczy element dysharmonizujący – działka lub kilka działek o znacznie mniejszej powierzchni, które wprowadzają tylko punktowy dysonans. W drugiej fazie liczba wtórnie wydzielonych działek w wybranych kwartałach rośnie, wprowadzając nierównomierne rozmieszczenie działek o różnych powierzchniach. Faza trzecia to przewaga wtórnie wydzielonych działek aż do ich dominacji w kwartałach, w efekcie której dochodzi do ponownego uporządkowania ich struktur własnościowych (choć o znacznie mniejszych powierzchniach niż pierwotnie).

Rycina 1. Przykłady podziałów pojedynczych (a-c) i wielokrotnych (d-h), zróżnicowanych pod względem układu: a - podłużny, b - poprzeczny, c - mieszany, d - podłużny, e - poprzeczny, f - teowy, g - krzyżowy, h - złożony. Oznaczenia: 1 - tereny ulic, 2 - pozostałe tereny, 3 - zabudowa, 4 - działki budowlane uzyskane w wyniku podziału.

Źródło: opracowanie własne.

2.2.3. Badanie zmian struktury funkcjonalnej

Kolejna część badań objęła analizy przekształceń funkcjonalnych osiedli, wykonanych m.in. na podstawie autorskich inwentaryzacji terenowych, przeprowadzonych na trzech poziomach: ewidencji gruntów, zbiorczej struktury użytkowania terenów oraz odrębnych zestawień poszczególnych terenów funkcjonalnych. Pozwoliło to na porównanie ich stanu prawnego i faktycznego, a także uszczegółowienie pewnych form użytkowania, które prawnie nie są lub nie muszą być rozgraniczane, ale są istotne z punktu widzenia zagospodarowania przestrzeni. Sprawdzone, w jakim stopniu funkcja mieszkaniowa jednorodzinna była wypierana przez inne funkcje, głównie mieszkalnictwo wielorodzinne (w różnych formach) i usługi, w tym komercyjne. Przebadano również ewolucję układów zabudowy jednorodzinnej – od form wolnostojących do bliźniaczych i szeregowych⁵. Opisano również kwestię ograniczania terenów zieleni na cele dodatkowej zabudowy. Rezultaty analiz przedstawiono w formie zestawień tabelarycznych oraz graficznych ilustrujących rozmieszczenie i udział poszczególnych zmian funkcjonalnych.

Efektom powyższych analiz było wskazanie trendów przekształceń funkcjonalnych, charakterystycznych dla ogółu lub poszczególnych obszarów. Proces zmian struktury funkcjonalnej analizowanych osiedli dotyczył generalnie wypierania pierwotnych ekstensywnych form zagospodarowania przez intensywniejsze jej rodzaje. Wolnostojąca zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna była zastępowana przez zabudowę bliźniaczą i – w mniejszej skali – szeregową. Zmiany zagospodarowania przyjmowały, w zależności od osiedla, charakter punktowy lub obszarowy, w niektórych kwartałach obejmując już większość działek.

Intensyfikacja zabudowy w mniejszym zakresie dotyczyła sukcesji zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej. Stanowiła ona wciąż mniejszość substancji mieszkaniowej w przestrzeniach osiedlowych, zachowując ponadto – w części przypadków – formy dostosowane do pierwotnych założeń architektonicznych. Jednak zrealizowane zostały precedensowe inwestycje, których ewentualna kontynuacja na kolejnych działkach może doprowadzić do diametralnych zmian w strukturach funkcjonalnych.

Powyższe zmiany funkcjonalne poddane zostały ocenie. W większości przypadków pozytywnie oceniono wyposażenie obszarów osiedlowych w tereny i obiekty usługowe, zarówno w charakterze społecznym jak i komercyjnym. Oprócz sektora publicznego,

⁵ Wypieranie budynków wolnostojących przez bardziej zwarte formy wynika z możliwości uzyskania większej intensywności zabudowy – zob. analizy wskaźników intensywności zabudowy, np. w: *Habitat formes urbaines*, 2007.

funkcjonuje szereg prywatnych placówek usługowych, w tym o znaczeniu lokalnym, w formie lokali usługowych wbudowanych w budynki mieszkalne. Problematiczne jest jednak funkcjonowanie obiektów z zakresu szeroko rozumianych usług motoryzacji: salonów sprzedaży samochodów, stacji obsługi czy warsztatów naprawczych. Generowane przez nie uciążliwości, w tym zwiększony ruch samochodowy, obniża jakość środowiska zamieszkania. Istotnym problemem jest również kwestia zapewnienia odpowiedniej liczby miejsc parkingowych przy obiektach usługowych.

Zwrócono uwagę na niepokojące zjawisko – antropopresję zabudowy i zagospodarowania na tereny zieleni, głównie nieurządzonej. Skala zaobserwowanego zjawiska nie jest jeszcze znaczna, ale zignorowana może skutkować dalszym ograniczeniem zarówno terenów zieleni publicznej, jak i powierzchni biologicznie czynnych na prywatnych działkach. W efekcie ogrodowy charakter osiedli pozostać może tylko w ich nazwie.

Powyższa sukcesja intensywniejszych form zabudowy i zagospodarowania nie skutkuje wyłącznie zmianami na płaszczyźnie funkcjonalnej. Zmiany funkcjonalne korzystnie wpływają na strukturę społeczną osiedli, chroniąc je przed ewentualną degradacją, wynikającą z ograniczonej grupy użytkowników. Przykładowo wprowadzenie zabudowy wielorodzinnej, z lokalami o zróżnicowanym metrażu (w tym znacznie mniejszymi i tańszymi lokalami niż w przypadku domów jednorodzinnych) umożliwia zamieszkanie na osiedlach ludzi w różnym wieku i o różnych dochodach. Realizacja obiektów usługowych likwiduje monofunkcyjny charakter obszarów, zapewniając ich dostępność w zasięgu dojścia pieszego oraz umożliwia stworzenie miejsc pracy. Jednak nowe obiekty mogą odbiegać parametrami od istniejącej zabudowy, zmieniając strukturę przestrzenną analizowanych osiedli. Dlatego w kolejnej części monografii przeanalizowane zostały zmiany w zagospodarowaniu w oparciu o wskaźniki urbanistyczne: powierzchnię, wysokość i intensywność zabudowy.

2.2.4. Badanie zmian struktury kubaturowej

Przedstawione we wcześniejszych analizach zmiany struktur: parcelacyjnej i funkcjonalnej nie wyczerpały pełnego zakresu przekształceń przestrzennych analizowanych zespołów. Wskazywały bowiem wyłącznie miejsca albo zagęszczenia zabudowy, zrealizowanej na wtórnie podzielonych działkach (zwykle o znacznie mniejszych parametrach), albo jej ekstensyfikacji, wynikającej ze scaleń pierwotnych parceli. Zmiany intensywności zabudowy mogą wynikać ze zmian w użytkowaniu danego terenu. Jednak intensyfikacja zabudowy jest

możliwa także na działkach o jednakowej lub zbliżonej powierzchni do innych działek⁶. Dlatego przeanalizowano zmiany struktury kubaturowej osiedli, dotyczące form i gabarytów zabudowy, będące uzupełnieniem powyższych analiz. Ocenie poddano zmiany parametrów wysokościowych oraz wskaźników: powierzchni zabudowy i intensywności zabudowy⁷. Uzyskane wyniki pozwoliły na wskazanie miejsc szczególnie podatnych na intensyfikację, nie zawsze uzasadnioną względami kompozycyjnymi.

Rozbudowa budynków istniejących i realizacja nowych skutkuje wzrostem udziału ich rzutów poziomych w powierzchni działek budowlanych. W skrajnych przypadkach dominuje on nad częścią niezabudowaną. Efektem jest powstanie nowych, lokalnych dominant przestrzennych zlokalizowanych w przypadkowych miejscach, rozsianych po całym obszarze. Oprócz konsekwencji przestrzennych przyrost powierzchni zabudowy, wraz z realizacją nawierzchni utwardzonych (dojść, dojazdów itp.), powoduje ograniczenie powierzchni biologicznie czynnej terenu.

Analogicznym zmianom podlegają wymiary pionowe – nadbudowywane są obiekty istniejące, a wysokość nowej zabudowy przewyższa budynki zlokalizowane w jej bezpośrednim sąsiedztwie. Dotyczy to głównie zabudowy wielorodzinnej, której wybrane realizacje stają się lokalnymi dominantami wysokościowymi, modyfikując dotychczasową, przeważnie niską sylwetę osiedli.

Powyższe działania inwestycyjne wpływają na wzrost intensywności zabudowy. Jest on mniejszy w przypadku przyrostu jedynie powierzchni zabudowy lub jej wysokości. Często jednak są to procesy ze sobą powiązane. Efektem jest intensyfikacja zagospodarowania pojedynczych działek zlokalizowanych w różnych miejscach, wprowadzając dysonanse w przestrzeni analizowanych osiedli.

Wzrost parametrów i wskaźników zabudowy w różnym stopniu dotyczył poszczególnych osiedli. Aby zapobiec jego dalszej kontynuacji w sposób nadmiernie zindywidualizowany, celowe jest ustalenie w dokumentach planistycznych odpowiednio szczegółowych regulacji dotyczących formy zabudowy w odniesieniu do jej lokalizacji, a także istniejącego zagospodarowania. Ich analizę przedstawiono w następnym rozdziale.

⁶ Przy braku odpowiednich ustaleń w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

⁷ Powierzchnia i intensywność zabudowy są wskaźnikami względnymi, odnoszonymi się do powierzchni działek budowlanych. Natomiast parametr wysokości jest wartością bezwzględną, niezależną od parametrów działki budowlanej.

2.2.5. Badanie ustaleń planistycznych

Istotną częścią monografii była ocena sytuacji planistycznej w poszczególnych badanych osiedlach, tj.: pokrycia ich obowiązującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego oraz zakresem i stopniem szczególności ich ustaleń⁸ – w odniesieniu do procesów omówionych we wcześniejszych częściach pracy. Ustalenia planistyczne zbadano pod kątem ich wpływu na realizację ładu przestrzennego w środowisku zamieszkania, a także ochrony wartościowych układów przestrzennych. Kryterium wyboru ustaleń był ich potencjalny wpływ na kształtowanie struktury funkcjonalno-przestrzennej osiedli. Przedstawiono również wybrane założenia polityki przestrzennej miasta, zawarte w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Analiza pokrycia planami wykazała, że jedynie dwa są objęte obowiązującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego w całości lub prawie w całości, a jedno niemal w połowie. W pozostałych osiedlach powyższych dokumentów planistycznych brakuje lub obejmują one tylko kilka działek. Trzy spośród obowiązujących planów, w tym plan obejmujący większość obszaru *Mlocin*, a także plan obejmujący ponad dziesięć procent północnej części *Jelonek*, zostały uchwalone na mocy poprzedniej Ustawy z 1994 r.⁹. Zakres ich ustaleń odbiega od obecnie wymaganego. Ponadto zostały one uchwalone przed sporządzeniem Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy. Stąd ich ustalenia różnią się w pewnym zakresie od ustaleń zawartych w Studium.

Analiza ustaleń planistycznych wykazała, że większość z nich cechuje się dużą ogólnością, przy małym zakresie uregulowań w stosunku do istniejącego zagospodarowania, jak i przyszłych możliwych jego zmian. Prawie powszechnie brak jest ustaleń dotyczących zasad podziału terenu na działki budowlane (z wyjątkiem obszaru *Mlocin*). Ustalenia te określają tylko ich minimalną powierzchnię, bez ustalania kształtu i usytuowania względem ciągów komunikacyjnych. Tylko dla części obszaru *Starych Włoch* ustalono minimalną szerokość frontową działki budowlanej. W zakresie struktury funkcjonalnej na części obszarów w planach dopuszczono zabudowę zarówno jedno, jak i wielorodzinną. Niemal powszechnie nie podano jaki typ zabudowy jednorodzinnej jest dopuszczony, tj. czy budynki wolnostojące, bliźniacze, czy także szeregowe. Zapisy dotyczące sposobu kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu są zawężane do podstawowych parametrów i

⁸ „Skuteczna ochrona wymaga nie tylko bezwzględnego przestrzegania przepisów lokalnych, ale także jasnego ich sprecyzowania[...]”, Podolakowa E., Wiland M., 1990, str. 25.

⁹ Ustawa z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym.

wskaźników, tj. do maksymalnej wysokości budynków, maksymalnej intensywności zabudowy oraz minimalnego udziału powierzchni biologicznie czynnej na działce.

Powyższe parametry i wskaźniki są generalnie wyższe niż wynika to z istniejącej zabudowy i zagospodarowania terenu. Można zatem wysnuć wniosek, że celem sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego była dalsza intensyfikacja istniejącej zabudowy, w drodze jej wymiany, nadbudowy lub rozbudowy.

Brak powyższych ustaleń planistycznych, ale także ich ogólnikowość lub nieprecyzyjność, nie zapewnia zagospodarowania zgodnego z zasadami ładu przestrzennego, zarówno na płaszczyźnie funkcjonalnej, jak i w wymiarze estetycznym. Umożliwia natomiast dowolność działań inwestycyjnych w zakresie nowego zagospodarowania, co może w przyszłości wywoływać konflikty, pogorszyć standardy użytkowe i prowadzić do chaosu w przestrzeni¹⁰.

2.3. Najważniejsze osiągnięcia pracy stanowiące istotny wkład w dorobek geodezji i kartografii

Przeprowadzone analizy i badania pozwoliły na sformułowanie uogólnionych cech procesu przekształceń zagospodarowania przestrzennego jednorodzinnych osiedli mieszkaniowych. Zauważono, że spontaniczne i nieskoordynowane działania indywidualnych inwestorów prowadzą z reguły do niekorzystnych zmian strukturalnych obniżających wartości funkcjonalne zespołów mieszkaniowych, generują konflikty społeczne i deformują harmonię zagospodarowania. Stwierdzono, że w celu zapewnienia ochrony wartości funkcjonalnych i społeczno-kulturowych osiedli konieczne są bardziej szczegółowe regulacje planistyczne niż aktualnie wprowadzane. Podkreślono, że planowanie miejscowe powinno mieć operacyjny charakter umożliwiający dostosowywanie ustaleń planistycznych do potrzeb właścicieli i użytkowników nieruchomości, co powinno zapewniać jednocześnie zachowanie ładu przestrzennego na całym obszarze osiedla.

W pracy sformułowano uniwersalne wnioski do sporządzanych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jednorodzinnych osiedli mieszkaniowych. Przedstawiono również postulaty dotyczące możliwych uszczegółowień ustaleń planistycznych dla analizowanych osiedli.

Zdaniem autora oryginalny wkład w dziedzinę nauk technicznych w dyscyplinie geodezja i kartografia stanowi podjęte wyzwanie naukowe związane z:

¹⁰ „Order without diversity can result in monotony or boredom; diversity without order can produce chaos.”
Ching F.D.K., 2007, str. 338.

- opracowaniem wielokryterialnych klasyfikacji podziałów nieruchomości w kontekście wpływu na zagospodarowanie uzyskanych w ich wyniku działek budowlanych oraz przylegających do nich przestrzeni publicznych,
- przeprowadzeniem, przy użyciu oprogramowania GIS, komplementarnej analizy transformacji osiedlowych układów przestrzennych – od przekształceń pierwotnych parcelacji do współczesnych zmian struktury funkcjonalno-przestrzennej poszczególnych nieruchomości, w tym porównanie oryginalnych i obecnych powierzchni działek budowlanych,
- wskazaniem zależności pomiędzy zmianami granic nieruchomości, a ich późniejszą zabudową – w aspekcie funkcjonalnym i kubaturowym,
- porównaniem parametrów i wskaźników urbanistycznych (uzyskanych w wyniku przeprowadzonych analiz) z ustaleniami dokumentów planistycznych.

3. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Problematykę przekształceń zespołów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej podjąłem także w poniższych publikacjach:

1. **Bartoszczuk Wojciech**: Analiza zmian w zagospodarowaniu przestrzennym zespołów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na przykładzie osiedla Boernerowo w Warszawie, w: Współczesne uwarunkowania gospodarowania przestrzenią - szanse i zagrożenia dla zrównoważonego rozwoju. Planowanie przestrzenne / Maciejewska Alina (red.), vol. III, 2014, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, ISBN 978-83-7814-329-1, ss. 340-355.
2. **Bartoszczuk Wojciech**, Delnicki Maciej, Transformations of the architectural form of single family housing estate. Case study: “Z.O.R. Koło” (Warsaw), w: Urban Planning, Architecture & Design, Conference Proceedings, Volume5, Architecture & Design, International Multidisciplinary Scientific GeoConference & EXPO SGEM, vol. I, 2018, International Multidisciplinary Scientific GeoConference SGEM, ISBN 978-619-7408-33-1, ss. 465-472.
3. **Bartoszczuk Wojciech**, Delnicki Maciej, Transformations of the functional and spatial structure of single-family housing estate. Case study Nowy Chrzanow Kolonia (Warsaw), w: Urban Planning, Architecture & Design, Issue 5.3, Conference Proceedings, Volume 5, Urban studies, Planning and Development, International Multidisciplinary Scientific GeoConference & EXPO SGEM, vol. 5, 2018, International Multidisciplinary Scientific GeoConference SGEM, ISBN 978-619-7408-66-9, ss. 717-724.

Kierunkiem badań, pokrewnym do przedstawionych w monografii, jest **kwestia wyznaczania obszarów scaleń i podziałów nieruchomości w dokumentach planistycznych**, a przedmiotem – tereny urbanizujące się lub przewidziane do urbanizacji, położone na terenach podmiejskich. Odpowiednia powierzchnia i parametry działki

budowlanej umożliwiają zaprojektowanie i wzniesienie obiektu spełniającego powszechne standardy i wymogi użytkowe. Brak lub wadliwy udział któregokolwiek z powyższych czynników obniży jakość użytkowania zabudowy, może także wpłynąć niekorzystnie na strukturę przestrzenną danego obszaru – poprzez powstawanie form, których kształt jest zdeterminowany wadliwymi podziałami parcelacyjnymi. Głównie dotyczy to zabudowy mieszkaniowej, realizowanej na terenach wyłączonych z produkcji rolnej. Istniejące podziały są w znacznej części nieadekwatne pod zabudowę, charakteryzując się wielokrotnym stosunkiem długości działki do jej szerokości, która nie przekracza kilkunastu, a nawet kilku metrów. Wydłużone i wąskie działki są dzielone poprzecznie na bardzo „płytkie” parcele, co utrudnia ich prawidłowe zagospodarowanie.

Przeanalizowałem czy – i w jakim stopniu – władze gminne ingerują w istniejącą strukturę parcelacyjną. Analizie poddałem zarówno studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, jak i miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego pod kątem wyznaczania terenów wymagających scaleń i podziałów. Ustawa o gospodarce nieruchomościami¹¹ umożliwia bowiem przeprowadzenie przedmiotowej procedury.. Warunkiem jest wskazanie obszaru w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, wraz z ustaleniem szczegółowych warunków scalenia i podziału nieruchomości. W przypadku braku planu miejscowego, indywidualne zabudowywanie istniejących działek na podstawie decyzji administracyjnych (decyzji o warunkach zabudowy) może zostać zablokowane. Konieczne jest jednak oznaczenie tego obszaru w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy jako wymagającego scaleń i podziału nieruchomości, dla którego sporządzenie planu miejscowego jest obowiązkowe.

Przeanalizowałem również stan zagospodarowania wybranych obszarów pod kątem zrealizowanej zabudowy oraz możliwości zagospodarowania pozostałych terenów. Miało to na celu ukazanie potrzeby przekształceń struktury gruntów w kierunku przyjęcia nowych funkcji oraz nieracjonalności zagospodarowania terenów porolnych o niezmienionej strukturze.

Wskazałem również przykładowe możliwości właściwego zagospodarowania przedmiotowych obszarów, powstałego w wyniku przeprowadzenia procedur geodezyjnych.¹² Jest to alternatywa dla bezplanowej i indywidualnej parcelacji, stanowiąc podstawę zagospodarowania obszaru zgodnie z zasadami ładu przestrzennego.

¹¹ Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (z późn. zm.), Dz.U.2018.0.2204 t.j.

¹² Autorstwa studentów kierunku Gospodarka Przestrzenna, w ramach wykonywanych pod moim kierunkiem projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Wyniki powyższych badań zostały opublikowane w poniższych recenzowanych publikacjach (rozdziale monografii i artykule):

1. **Bartoszczuk Wojciech**: Działki ewidencyjne a działki budowlane – korekty istniejących podziałów własnościowych w studenckich projektach planistycznych, w: Projektowanie urbanistyczne w procesie kształcenia na kierunku studiów Gospodarka Przestrzenna / Chmielewski Jan (*red.*), Monografie Naukowe / Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej. Gospodarka Przestrzenna , vol. XI, 2016, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, ISBN 978-83-7814-588-2, ss. 95-106.
2. **Bartoszczuk Wojciech**, Delnicki Maciej: Spatial policy of selected communes in the vicinity of Warsaw in the scope of land consolidation areas and secondary land property divisions, w: Geomatics and Environmental Engineering, vol. 12, nr 4, 2018, ss. 5-16.

Kolejnym kierunkiem prowadzonych przeze mnie badań, jest **stopień szczegółowości ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego**, dotyczących m.in. powierzchni działek budowlanych, a także parametrów i wskaźników zabudowy. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, będące narzędziem polityki przestrzennej gmin, umożliwiają realizację zagospodarowania terenów zgodnie z wymogami ładu przestrzennego, w tym z zakresu kształtowania zabudowy harmonijnie skomponowanej z otoczeniem. Jest to szczególnie istotne w przypadku indywidualnej działalności inwestycyjnej właścicieli nieruchomości przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową. Zakres ustaleń planistycznych – obligatoryjnych i fakultatywnych – został określony w obecnie obowiązującej Ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 15, ust. 2 i 3).¹³

Na podstawie przeprowadzonych analiz stwierdziłem, że gminy często nie wykorzystywały w pełni możliwości ustawowych, umieszczając w planach miejscowych minimalny zakres ustaleń planistycznych. Ograniczona została zwłaszcza problematyka podziału terenów na działki budowlane, a ustalenia dotyczące lokalizowania i formy zabudowy cechowały się znacznym stopniem ogólności. W pracach badawczych podkreślałem, że uogólnianie ustaleń planistycznych nie będzie zapewniało harmonijnego zagospodarowania, zgodnego z zasadami ładu przestrzennego. Wskazałem zarówno przewidywane scenariusze rozwoju tych obszarów, jak również konkretne przypadki terenów zagospodarowywanych i zabudowywanych w sposób nieuporządkowany, dla których regulacje planistyczne charakteryzowały się niskim stopniem szczegółowości.

¹³ Ustawa z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. (z późn. zm.), Dz.U.2018.0.1945 t.j.

Wyniki tych badań zostały opublikowane w poniższych recenzowanych publikacjach (artykułach i rozdziałach monografii):

1. **Bartoszczuk Wojciech**: Możliwości tworzenia ładu przestrzennego przez miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego na przykładzie strefy podmiejskiej Warszawy, w: Skuteczność planów zagospodarowania przestrzennego - potrzeby i możliwości (Materiały pokonferencyjne), 2004, Instytut Projektowania Miast i Regionów Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej, ss. 56-60.
2. **Bartoszczuk Wojciech**: Stopień szczegółowości ustaleń planistycznych - wpływ na zagospodarowanie przestrzenne, w: Powiat i gmina jako podmioty planowania przestrzennego / Dębski Jerzy (*red.*), 2006, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Nauk Społecznych w Otwocku, ISBN 83-924187-0-0, ss. 39-50.
3. **Bartoszczuk Wojciech**: Analiza ustaleń planistycznych umożliwiających zachowanie lokalnych cech architektury na przykładzie Otwocka, w: Przestrzeń i Forma, nr 23 z. 2, Wydawnictwo Uczelniane Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, e-ISSN 2391-7725 / ISSN 1895-3247, 2015, ss. 45-58.
4. Delnicki Maciej, **Bartoszczuk Wojciech**: Analysis of changes in the functional structure resulting from enacted planning documents. Case study: Suwalki, w: Ecology, Economics, Education and Legislation. Conference Proceedings-Environmental Legislation, Multilateral Relations and Funding Opportunities, International Multidisciplinary Scientific GeoConference & EXPO SGEM, 2016, International Multidisciplinary Scientific GeoConference SGEM, ISBN 978-619-7105-65-0, ss. 833-840.
5. **Bartoszczuk Wojciech**: Ochrona dziedzictwa kulturowego i krajobrazu architektonicznego Konstancina-Jeziorny w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w: Zintegrowane podejście do dziedzictwa kulturowego w gospodarowaniu przestrzenią na przykładzie gminy Konstancin-Jeziorna / Maciejewska Alina, Geppert Anna, Kupidura Adrianna (*red.*), 2017, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, ISBN 978-83-7814-675-9, ss. 44-58.

Ponadto wyniki moich badań zamieściłem w wieloautorskiej monografii (Antolak M., **Bartoszczuk Wojciech**, Bernaciak A., Gubański J., Jankowicz B., Tokarczuk T., Uruszczak M. 2015. Problematyka kształtowania architektury krajobrazu na tle prawnych uwarunkowań w Polsce. *Wyd.* Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, Kraków. ISBN 978-83-64758-27-0), która oczekuje na wydanie.

Następnym nurtem badawczym w moim dorobku naukowym była **analiza sytuacji planistycznej wybranych gmin**, w tym Warszawy. Badania dotyczyły zarówno stopnia pokrycia, jak również lokalizacji obszarów planistycznych – w odniesieniu do ich struktur funkcjonalno-przestrzennych. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego są bowiem podstawowym narzędziem realizacji polityki przestrzennej gmin, zatem pokrycie nimi terytorium gminy pozwala ocenić w jakim stopniu jest ona realizowana. Ważnym czynnikiem jest

również ich lokalizacja względem istniejących elementów zagospodarowania, w tym dostępu do infrastruktury społecznej i technicznej.

Przeprowadzone analizy wykazały niski stopień pokrycia planami miejscowymi części z analizowanych gmin. Oznacza to, że na ich obszarze polityka przestrzenna może nie zostać realizowana. W przypadku braku planu miejscowego inwestycje są bowiem realizowane w oparciu o decyzje administracyjne (decyzje o warunkach zabudowy), które nie muszą być zgodne z regulacjami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

Zwróciłem również uwagę na zjawisko obejmowania procedurami planistycznymi obszarów niezabudowanych, położonych poza rejonami intensywnego zagospodarowania – z przeznaczeniem ich do zabudowy. Na przedmiotowych obszarach dopiero przewiduje się realizację obiektów i urządzeń infrastrukturalnych, nawet w odległym horyzoncie czasowym. Wpłynie to negatywnie na jakość ich użytkowania, szczególnie przez mieszkańców.

Wyniki powyższych badań zostały opublikowane w poniższych recenzowanych publikacjach (artykułach i rozdziałach monografii):

1. **Bartoszczuk Wojciech**: Sytuacja planistyczna w strefie podmiejskiej Warszawy, w: *Urbanista*, Urbanista sp. z o. o., vol. 7, nr 19, 2004, ss. 12-16.
2. **Bartoszczuk Wojciech**: Local spatial development plans, w: *Urban Sprawl Warsaw Agglomeration, case study* / Gutry-Korycka M. (red.), 2005, Warsaw University Press, ISBN 83-235-0095-9, ss. 45-52.
3. **Bartoszczuk Wojciech**: Charakterystyka wybranych zagadnień i analiza planów miejscowych - Strefa podmiejska, w: *Intensyfikacja zagospodarowania Metropolii Warszawskiej / Nowakowski Maciej (red.)*, 2006, Instytut Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej, ISBN 83-86309-44-X, ss. 79-89.
4. **Bartoszczuk Wojciech**: Wnioski - Strefa podmiejska, w: *Intensyfikacja zagospodarowania Metropolii Warszawskiej / Nowakowski Maciej (red.)*, 2006, Instytut Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej, ISBN 83-86309-44-X, ss. 113-122.
5. **Bartoszczuk Wojciech**: Ocena lokalizacji obszarów planistycznych w Warszawie, w: *Gospodarka przestrzenna w świetle wymagań strategii zrównoważonego rozwoju / Maciejewska Alina (red.)*, *Studia Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju PAN*, vol. 142, 2012, Komitet Przestrzennego Zagospodarowania Kraju PAN, ISBN 978-83-89693-34-1, ss. 266-272.
6. **Bartoszczuk Wojciech**, Delnicki Maciej: Sytuacja planistyczna miasta Suwałki , w: *Wybrane zagadnienia z zakresu gospodarki przestrzennej i techniki / Pizoń J., Czyż Z. (red.)*, 2016, Wydawnictwo Naukowe TYGIEL Sp. z o.o., ISBN 978-83-65598-23-3, ss. 272-289.

Ponadto wyniki moich badań, dotyczących sytuacji planistycznej warszawskiej dzielnicy Wilanów, zamieściłem w wieloautorskiej monografii (Maciejewska Alina (red.), **Bartoszczuk**

Wojciech, Bielska Anna, Borkowski Andrzej, Delnicki Maciej, Denis Małgorzata, Dobija Józef, Jaroszewicz Joanna, Kardaś Agnieszka, Krupowicz Wioleta, Kupidura Adrianna, Majewska Anna, Turek Agnieszka: Zaplanuj swoją przestrzeń. Przestrzeń - Środowisko - Forma), która oczekuje na wydanie.

Ostatnim kierunkiem prowadzonych przeze mnie badań, jest **polityka przestrzenna gmin w kontekście istniejącego systemu planistycznego**. Realizacja polityki przestrzennej, zawartej w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, jest możliwa wyłącznie za pomocą planów miejscowych. Przy ich braku, wydawane są decyzje administracyjne, które nie muszą być (i często nie są) zgodne z w/w polityką. W efekcie konieczne jest wprowadzenie zmian do Studium, bez których niemożliwe będzie uchwalenia planu miejscowego. Powyższą problematykę udokumentowałem konkretnym przykładem inwestycji zrealizowanej na podstawie decyzji o warunkach zabudowy – sprzecznej z ustaleniami studium.

Na podstawie powyższych badań wskazałem na celowość zmian ustawowych, np. wprowadzenia wymogu zgodności wydawanych decyzji administracyjnych (o warunkach zabudowy) z polityką przestrzenną gminy, zapisaną w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Wyniki tych badań zostały opublikowane w poniższych recenzowanych publikacjach (monografiach, artykułach, i rozdziały monografii):

1. Chmielewski Jan, Węclawowicz Grzegorz, Degórska Bożena, **Bartoszczuk Wojciech**, Brzosko-Sermak Agnieszka: Kraków. Wyzwania rozwojowe polityki przestrzennej, Monografie Naukowe / Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej. Gospodarka Przestrzenna , vol. II, 2013, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, ISBN 978-83-7814-132-7, 227 s.
2. Prus B., Antolak M., **Bartoszczuk Wojciech**, Bernaciak A., Jopek D., Majewska Anna, Oleński M., Pijanowski J., Szumigała P.: Problemy kształtowania ładu przestrzennego, 2015, Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, ISBN 978-83-64758-23-2, 146 s.
3. **Bartoszczuk Wojciech**, Spatial policy versus administrative decisions. Case study: development of the area of former clay pits at Jelonki (Warsaw), w: Urban Planning, Architecture & Design, Issue 5.2, Conference Proceedings, Volume 5, Urban studies, Planning and Development, International Multidisciplinary Scientific GeoConference & EXPO SGEM, vol. I, 2018, International Multidisciplinary Scientific GeoConference SGEM, ISBN 978-619-7408-60-7, ss. 495-501.

Za osiągnięcia naukowe, zostałem dwukrotnie laureatem Nagrody Zespołowej II stopnia JM Rektora PW – w 2014 r. i w 2018 r.

Efektem prowadzonych badań były monografie książkowe, rozdziały w monografiach oraz artykuły publikowane w czasopiśmie naukowych. Wyniki badań były prezentowane na konferencjach i sympozjach naukowych w kraju i zagranicą.¹⁴ Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk technicznych, jako autor i współautor opublikowałem 37 recenzowane publikacje naukowe (liczba punktów według listy MNiSW ustalonej w roku publikacji wynosi 180), w tym 3 monografie, 1 rozdział w monografii w języku angielskim i 11 rozdziałów w monografiach w języku polskim, 4 artykuły z listy B oraz 4 publikacje indeksowane w bazie Web of Science. W tym okresie uczestniczyłem w 26 konferencjach i sympozjach naukowych, podczas których wygłosiłem 15 referatów (w tym 2 w języku angielskim) oraz zamieściłem 7 prezentacji posterowych.

4. Współpraca krajowa i międzynarodowa

W okresie studiów doktoranckich (na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, w Katedrze Urbanistyki i Gospodarki Przestrzennej) byłem zaangażowany w działalność naukowo-dydaktyczną, w tym w prowadzenie/współprowadzenie warsztatów urbanistycznych i planistycznych.

Współprowadziłem tygodniowe warsztaty urbanistyczne, których celem było przygotowanie koncepcji zabudowy terenów położonych przy dworcu kolejowym Hauptbahnhof w Berlinie. Warsztaty, zorganizowane dla studentów Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej oraz Technische Universität Berlin, odbyły się w Berlinie, w maju 1998 r.

Prowadziłem dwutygodniowe warsztaty planistyczne, których celem było przygotowanie projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w południowej części Sokołowa Podlaskiego oraz przygotowanie koncepcji rewaloryzacji centrum miasta. Warsztaty zostały zorganizowane przez Urząd Miasta Sokołów Podlaski, Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej oraz Kolegium Nauk Społecznych i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. W ramach warsztatów konsultowałem projekty wykonywane przez studentów w/w Uczelni, które wykorzystano później przy opracowaniu przez miasto miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Warsztaty odbyły się w Sokołowie Podlaskim, we wrześniu 1999 r.

Rok później (we wrześniu 2000 r.) w Sokołowie Podlaskim ponownie zostały zorganizowane dwutygodniowe warsztaty, które również prowadziłem. Ich celem było przygotowanie koncepcji zagospodarowania przestrzennego terenów przylegających do rzeki Cetyni oraz obszaru okolic dworca kolejowego w Sokołowie Podlaskim.

¹⁴ Pełny opis publikacji zawiera załącznik 3.

Ponadto odbyłem tygodniowy staż naukowy na Uniwersytecie Turku w Tampere (Finlandia), we wrześniu 1998 r. Celem stażu było rozwijanie współpracy w zakresie wymiany doświadczeń dydaktycznych.

Uczestniczyłem również w wymianie kadry naukowej oraz studentów pomiędzy Wydziałem Architektury Politechniki Warszawskiej i Uniwersytetu Assiut w Egipcie. Program obejmował dwa dwutygodniowe cykle – w Polsce i w Egipcie. Wymiana odbyła się w lutym 1999 r.

Uczestniczyłem także w analogicznej wymianie pomiędzy Wydziałem Architektury Politechniki Warszawskiej i Wydziałem Architektury Uniwersytetu Tichreen w Lattakii (Syria). Podczas pobytu z Syrii, oprócz spotkań z pracownikami Uniwersytetu Tichreen, odwiedzono również Wydział Architektury w Damaszku. Wymiana odbyła się we wrześniu 2001 r.

Zorganizowałem także – w listopadzie 2002 r. – indywidualny trzytygodniowy wyjazd studialny do Japonii, zwiedzając m.in. Tokio, Osakę i Kyoto. Zebrane materiały i dokumentację fotograficzną wykorzystałem w późniejszych wykładach dla studentów.

Okres po doktoracie

Po obronie doktoratu rozpocząłem pracę w Biurze Naczelnego Architekta Miasta Urzędu m.st. Warszawy. Do moich zadań należało m.in. organizacja i uczestnictwo w spotkaniach z delegacjami z zagranicy. Zorganizowałem kilkadziesiąt spotkań dla przedstawicieli uczelni, urzędów i biur projektowych z różnych krajów (m.in. Czech, Hiszpanii, Holandii, Izraela, Japonii, Szwecji, Wlk. Brytanii i Stanów Zjednoczonych), podczas których wygłaszałem prelekcje. Byłem delegowany również do udziału w krajowych i międzynarodowych sympozjach i konferencjach (np. II Sympozjum Międzynarodowego Akademickiego Forum: Planning, Law and Property Rights, Europejskie Stowarzyszenie Szkół Planowania AESOP, 2008 r.). Uczestniczyłem – jako przedstawiciel Biura – w V projekcie badawczym UE „URBS PANDENS”, koordynowanym przez Potsdam Institute for Climate Impact Research, przy współdziałaniu ICLEI – Local Governments for Sustainability. Projekt dotyczył problemów dezurbanizacji w wybranych aglomeracjach europejskich: Aten, Lipska, Liverpoolu, Ljubljany, Sztokholmu, Wiednia i Warszawy. W jego ramach uczestniczyłem m.in. w dwóch warsztatach: w Wiedniu (w styczniu 2004 r.) i w Lipsku (w listopadzie 2004 r.). Efektem finalnym projektu była monografia „Urban Sprawl Warsaw Agglomeration, case study” (pod redakcją M. Gutry-Koryckiej), w której zamieszczono mój rozdział „Local spatial development plans”.

Podjęcie pracy na Wydziale Geodezji i Kartografii również wiązało się z aktywnym uczestnictwem w wydarzeniach naukowo – dydaktycznych. W ramach współpracy krajowej chciałyby podkreślić mój udział – jako konsultanta – w grantach, konferencjach i warsztatach

organizowanych przez Koło Naukowe Gospodarki Przestrzennej Politechniki Warszawskiej. Ich uczestnikami byli studenci z różnych polskich uczelni wyższych (w tym Uniwersytetu Warszawskiego, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Akademii Ekonomicznej w Poznaniu, Politechniki Białostockiej, Uniwersytetu Łódzkiego, Politechniki Wrocławskiej). Były to m.in. warsztaty urbanistyczne lub planistyczne: „Zieleń w przestrzeni miejskiej” (2011 r.), „Akcja – Kreacja” (2013 r.), „Jasne granice – czytelne ulice” (2015 r.), „Seniorzy i Studenci – razem możemy więcej”, współorganizowane przez Instytut Gospodarki Przestrzennej i Mieszkalnictwa oraz Fundację Zaczyn (2016 r.), „Na skrzyżowaniu potrzeb”, współorganizowane przez Centrum Zarządzania Innowacjami i Transferem Technologii (2016 r.) oraz „Akcja – Modernizacja” (2018 r.). Na bazie przeprowadzonych badań i wykonanych projektów przewidziane jest wydanie monografii, ujętej w planie wydawniczym Oficyny Wydawniczej PW na 2019 r. (*Maciejewska Alina, **Bartoszczuk Wojciech** (red.): Problematyka zagospodarowania przestrzennego w pracach naukowo-badawczych. Monografia naukowa z okazji jubileuszu 10-lecia KNGP*). Oprócz współredakcji, będę współautorem kilku jej rozdziałów.

W ramach współpracy międzynarodowej współprowadziłem dwutygodniowe Międzynarodowe Warsztaty Urbanistyczne "Kształtowanie centrum Konstancina-Jeziorny". Warsztaty zostały zorganizowane przez Urząd Miasta i Gminy Konstancin-Jeziorna, Uniwersytet Paris-Sorbonne, Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej i Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego. Ich celem było przedstawienie różnych możliwości zagospodarowania centrum miasta. Warsztaty odbyły się w Konstancinie, w kwietniu 2014 r. W wyniku podsumowania przeprowadzonych warsztatów opracowano niepublikowaną monografię: Geppert A., **Bartoszczuk W.**, Bielska A., Gadomska D., Gajdak M., Kardaś A., Kupidura A., Majda T., Pétillot A., „*Nowe centrum dla Konstancina-Jeziorny*”, wersja cyfrowa w języku polskim, angielskim i francuskim, Paryż, Warszawa, Konstancin-Jeziorna, 2014.

Rok później (w kwietniu 2015 r.) współprowadziłem kolejne, zorganizowane przez powyższe Jednostki, dwutygodniowe II Międzynarodowe Warsztaty Urbanistyczne „Jak zadbać o wybitne dziedzictwo kulturowe i krajobrazowe Konstancina-Jeziorny?”. Na bazie zgromadzonych doświadczeń wydana została monografia „Zintegrowane podejście do dziedzictwa kulturowego w gospodarowaniu przestrzenią na przykładzie gminy Konstancin-Jeziorna” (pod redakcją A. Maciejewskiej, A. Geppert i A. Kupidury), zawierająca mój

rozdział „Ochrona dziedzictwa kulturowego i krajobrazu architektonicznego Konstancina-Jeziorny w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego”. Monografia została uhonorowana Nagrodą zespołową II stopnia JM Rektora PW za osiągnięcia naukowe w 2018 r.

Dwa lata później (w czerwcu 2017 r.) ponownie współprowadziłem dwutygodniowe III Międzynarodowe Warsztaty Urbanistyczne „Open city, closed city”, zorganizowane przez Urząd Dzielnicy Wilanów m.st Warszawy oraz trzy wspomniane Uczelnie. Ich celem była analiza istniejących uwarunkowań trzech wybranych obszarów badawczych, zlokalizowanych na obszarze dzielnicy oraz stworzenie koncepcji ich przestrzennego zagospodarowania.

W ramach międzynarodowych seminariów/sympozjów naukowych organizowanych na Wydziale Geodezji i Kartografii wygłosiłem referaty podczas:

- Polish-French Scientific Seminar, Dialogues in spatial planning (2016 r.),
- Seminarium dla studentów Wydziału Urządzeń Rolnych Uniwersytetu Agrotechnicznego w Astanie w Kazachstanie (2017 r.),
- Seminarium dla przedstawicieli School of Civil Engineering / School of Architecture and Urban Planning in Chongqing Jiaotong University Chiny (2018 r.),
- Seminarium dla studentów University of Liverpool (2019 r.).

W grudniu 2018 roku odbyłem tygodniowy staż naukowy w Paryżu, na Uniwersytecie Sorbonne – Université - Faculté des Lettres, na Wydziale Geografii i Planowania (załącznik nr 5). Jego celem było rozwijanie współpracy w zakresie badań naukowych i wymiany doświadczeń dydaktycznych. Staż dotyczył kwestii planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz rozwiązań urbanistycznych, w kontekście kreacji i użytkowania przestrzeni publicznych – ulic, placów i terenów zieleni. W ramach stażu wygłosiłem po angielsku prelekcję dla studentów II roku studiów magisterskich, w ramach przygotowania do kolejnych międzynarodowych warsztatów, planowanych na maj bieżącego roku. Ich tematem będzie zagospodarowanie placu Wilsona w warszawskiej dzielnicy Żoliborz.

Obecnie prowadzę warsztaty projektowe, współorganizowane przez Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Miasto-Ogród Sadyba. Ich celem jest przygotowanie wariantowych koncepcji zagospodarowania ulicy Zdrojowej w Warszawie. Wykonane przez studentów kierunku Gospodarka Przestrzenna koncepcje będą prezentowane w czerwcu bieżącego roku, podczas Festiwalu „Otwarte Ogrody Sadyba”.

5. Działalność dydaktyczna

Wyniki badań naukowych, a także praktyka projektowa architektoniczna i zawodowa działalność planistyczna oraz doświadczenie zdobyte w administracji samorządowej, wykorzystuję w działalności dydaktycznej.

W latach 1997 – 2002, w ramach studiów doktoranckich na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej prowadziłem zajęcia z przedmiotów: *Elementy Kompozycji Urbanistycznej (ćwiczenia)*, *Projektowanie Urbanistyczne (ćwiczenia)* i *Teoria urbanistyki (seminaria)* na kierunku Architektura i Urbanistyka oraz *Planowanie przestrzenne (ćwiczenia)* i *Teoria urbanistyki (seminaria)* na kierunku Administracja.

Okres po doktoracie

Od 2005 prowadzę zajęcia na kierunku Gospodarka Przestrzenna, najpierw na uczelniach niepaństwowych, następnie na Politechnice Warszawskiej.

W latach 2005 – 2008 pracowałem w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Nauk Społecznych w Otwocku, gdzie prowadziłem zajęcia z przedmiotów: *Kształtowanie krajobrazu (wykłady)*, *Ochrona i rewaloryzacja obszarów zurbanizowanych (wykłady)*, *Systemy informacji przestrzennej (wykłady i ćwiczenia)*, *Projektowanie urbanistyczne (wykłady i ćwiczenia)*, *Rysunek techniczny i planistyczny (wykłady i ćwiczenia)* oraz *Seminarium dyplomowe*. W latach 2006 – 2008 prowadziłem również zajęcia (w ramach umowy o dzieło) w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Rozwoju Regionalnego w Falentach. Były to: *Urbanistyka (wykłady i ćwiczenia)* oraz *Seminarium dyplomowe*. Na powyższych uczelniach byłem promotorem łącznie 16 prac dyplomowych inżynierskich (obronionych).

Ponadto dwukrotnie (w latach 2004–2006 oraz 2008–2009) byłem zatrudniony na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej (umowy czasowe, pół etatu), prowadząc zajęcia z przedmiotów: *Techniki warsztatowe (ćwiczenia)* i *Projektowanie urbanistyczne (ćwiczenia)*.

Od 2009 jestem zatrudniony na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej, gdzie prowadziłem/prowadzę następujące przedmioty: *Grafika inżynierska (ćwiczenia)*, *Inwentaryzacja i analiza urbanistyczna (ćwiczenia)*, *Projekt urbanistyczny zespołu mieszkaniowego (wykłady i projekt)* i *Teoria urbanistyki (seminaria)* na kierunku Gospodarka Przestrzenna (dla obu specjalności) oraz *Projekt planistyczny (projekt)*, *Planowanie przestrzenne w praktyce (wykłady i ćwiczenia)*, *Realizacja projektów urbanistycznych i planistycznych (wykłady i ćwiczenia)*, *Projekt zagospodarowania przestrzennego terenu o różnych funkcjach (wykłady i ćwiczenia)*, *Miejscowe plany*

zagospodarowania przestrzennego (projekt) i Seminarium dyplomowe (dla specjalności Urbanistyka w planowaniu przestrzennym). Ponadto prowadzę wykłady *Planowanie przestrzenne* dla studentów kierunków: Geodezja i Kartografia oraz Geoinformatyka. Byłem promotorem 59 prac dyplomowych inżynierskich i 30 magisterskich (obronionych), a także recenzentem 36 prac dyplomowych inżynierskich i 42 magisterskich na kierunku Gospodarka Przestrzenna.

Dwa spośród w/w przedmiotów (*Planowanie przestrzenne w praktyce* oraz *Realizacja projektów urbanistycznych i planistycznych*) są moimi autorskimi przedmiotami. Opracowałem dla nich treści programowe oraz preskrypty do wykładów i ćwiczeń. Jestem kierownikiem powyższych przedmiotów, a także przedmiotu *Projekt urbanistyczny zespołu mieszkaniowego*, byłem również kierownikiem przedmiotów: *Grafika inżynierska*, *Inwentaryzacja i analiza urbanistyczna* oraz *Projekt zagospodarowania przestrzennego terenu o różnych funkcjach*.

W roku akademickim 2010/2011 zostałem uhonorowany przez Studentów Wydziału Geodezji i Kartografii „Złotą Kredą” w Kategorii prowadzący ćwiczenia, laboratoria, projekty.

Do podjętych przeze mnie innych aktywności naukowych należy udział w projektach dydaktycznych. Uczestniczyłem jako wykonawca w Programie Rozwojowym Politechniki Warszawskiej - Zadanie 27 „Rozszerzenie oferty edukacyjnej o II stopień kształcenia na kierunku studiów Gospodarka Przestrzenna na Wydziale Geodezji i Kartografii”. Uczestniczyłem w modernizacji programu studiów magisterskich nie kierunku Gospodarka Przestrzenna, a obecnie uczestniczę w modernizacji programu studiów inżynierskich (w ramach zintegrowanych projektów Politechniki Warszawskiej: „NERW PW Nauka – Edukacja – Rozwój – Współpraca” i „NERW2” – opisałem to w następnym punkcie). W ramach modernizacji studiów inżynierskich zaproponowałem stworzenie autorskiego przedmiotu *Kształtowanie przestrzeni publicznych*, obejmującego wykłady i ćwiczenia.

Oprócz studentów, adresatami moich zajęć były także inne grupy społeczne. W latach 2013 – 2017 prowadziłem zajęcia dydaktyczne z zakresu gospodarki przestrzennej dla uczniów szkół średnich, w związku z objęciem przez Wydział Geodezji i Kartografii PW opieką patronacką dwóch warszawskich liceów (XXXVIII Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Kostki Potockiego w Warszawie oraz LXIII Liceum Ogólnokształcące im. Lajosa Kossutha w Warszawie; klasy o profilu Gospodarka przestrzenna). Byłem odpowiedzialny za całoroczny blok programowy *Graficzne sposoby przedstawiania przestrzeni*, realizowany w klasach drugich, obejmujący naukę rysunku technicznego i perspektywicznego (w okresie

zimowym) oraz przybliżenie funkcjonowania programów CAD (w okresie letnim). W 2015 roku wygłosiłem wykład nt. planowania przestrzennego dla Słuchaczy Uniwersytetu III wieku, na Politechnice Warszawskiej. W roku akademickim 2017/2018 prowadziłem zajęcia dla Słuchaczy Studiów podyplomowych „Gospodarka przestrzenna w praktyce”, obejmujący tematykę infrastruktury miejskiej.

Uczestniczyłem w projekcie MNiSW/2014/DIR/603/UMN "Zaplanuj swoją przestrzeń. Przestrzeń – Środowisko – Forma" – finansowanym w ramach programu MNiSW pt.: „Uniwersytet Młodych Wynalazców”, realizowanym W latach 2014 – 2015 przez interdyscyplinarny zespół Katedry Gospodarki Przestrzennej i Nauk o Środowisku Przyrodniczym dla licealistów. Projekt obejmował m.in. warsztaty projektowe oraz konferencję, a jego efektem finalnym była monografia naukowa, której jestem współautorem (Maciejewska Alina (red.), **Bartoszczuk Wojciech**, Bielska Anna, Borkowski Andrzej, Delnicki Maciej, Denis Małgorzata, Dobija Józef, Jaroszewicz Joanna, Kardaś Agnieszka, Krupowicz Wioleta, Kupidura Adrianna, Majewska Anna, Turek Agnieszka: *Zaplanuj swoją przestrzeń. Przestrzeń - Środowisko – Forma* (w wydawnictwie).

Od 2017 roku pełnię funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr inż. Macieja Delnickiego – tytuł rozprawy: *Badanie możliwości kształtowania ładu przestrzennego terenów mieszkaniowych z wykorzystaniem wybranych procedur geodezyjnych*. Przewód został otwarty na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej.

Od 2019 roku pełnię funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr inż. Marianny Ulanickiej – tytuł rozprawy: *Metodyka wyznaczania kierunków zagospodarowania przestrzennego obszarów poprzemysłowych ze szczególnym uwzględnieniem historycznego użytkowania*. Przewód został otwarty na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej.

Problematykę kształcenia na kierunku Gospodarka przestrzenna opisałem w autorskich rozdziałach:

- „Rola absolwentów gospodarki przestrzennej w kreacji trójwymiarowej przestrzeni na obszarach zurbanizowanych”, w: *Dokąd zmierzasz gospodarko przestrzenna? O historii, perspektywach i problemach gospodarki przestrzennej* / Porter Bolesław (red.), 2013, Wydawnictwo SGGW),
- „Projektowanie urbanistyczne – od inwentaryzacji do realizacji”, w: *Projektowanie urbanistyczne w procesie kształcenia na kierunku studiów Gospodarka Przestrzenna* / Chmielewski Jan (red.), Monografie Naukowe / Wydział Geodezji i Kartografii

Politechniki Warszawskiej. *Gospodarka Przestrzenna*, vol. XI, 2016, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej,

oraz – jako współautor (Maciejewska A., **Bartoszczuk W.**) – w artykule „Innowacyjna oferta dydaktyczna dla kierunku studiów "gospodarka przestrzenna" na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej” (w: *Rozwój Regionalny i Polityka Regionalna*, nr 37, 2017).

Przedstawiłem ją również w ramach konferencji naukowej *Gospodarka przestrzenna w naukach technicznych* (Politechnika Warszawska, Warszawa 2015 r.) w ramach autorskich posterów prezentujących przedmioty: *Grafika inżynierska, Inwentaryzacja i analiza urbanistyczna, Projekt urbanistyczny zespołu mieszkaniowego* oraz – jako współautor (Chmielewski Jan Maciej, **Bartoszczuk Wojciech**) – *Projekt zagospodarowania przestrzennego terenu o różnych funkcjach*.

6. Działalność organizacyjna

Na Wydziale Geodezji i Kartografii aktywnie uczestniczę w działalności organizacyjnej. Jestem konsultantem Koła Naukowego Gospodarki Przestrzennej Politechniki Warszawskiej ds. urbanistyki (od 2010 r.), członkiem Komisji Programowej na Wydziale Geodezji i Kartografii (od 2015 r.) oraz Sekretarzem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (od 2016 r.) Jestem także członkiem Komisji Konkursowej w corocznym ogólnokrajowym Konkursie Wiedzy o Gospodarce Przestrzennej pod nazwą „Zaplanuj swoją przestrzeń”. Od 2010 r. jestem członkiem dyplomowych komisji egzaminacyjnych dla kierunku *Gospodarka Przestrzenna*, a od 2017 r. także jednym z Przewodniczących Komisji Dyplomowych.

Aktywnie uczestniczę w konferencjach i sympozjach naukowych. Byłem Wiceprzewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Konferencji Naukowej „Zaplanuj swoją przestrzeń. Przestrzeń-Środowisko-Forma” oraz członkiem Komitetu Organizacyjnego Konferencji Naukowej „Gospodarka przestrzenna w naukach technicznych”.

Obecnie (od 2018 roku) jestem Kierownikiem zadania nr 5 pt. *Modernizacja kształcenia studentów II stopnia studiów na kierunku Gospodarka Przestrzenna*, w Projekcie NCBR „NERW PW Nauka - Edukacja - Rozwój – Współpraca”. Jestem ponadto (od 2019 roku) członkiem Komisji ds. realizacji zadania pt. *Modernizacja kształcenia studentów I stopnia studiów na kierunku Gospodarka Przestrzenna*, realizowanego w ramach projektu „NERW2”.

Od 1997 r. jestem członkiem Towarzystwa Urbanistów Polskich, a od 2017 r. – Naukowego Towarzystwa Rewitalizacji.

7. Działalność zawodowa

Pierwszą pracę zawodową podjąłem w 1995 r., będąc na IV roku studiów dziennych na kierunku „Architektura i Urbanistyka”. Zostałem zatrudniony w Urzędzie Dzielnicy Warszawa Śródmieście, w Wydziale Architektury, Urbanistyki i Ochrony Środowiska, w Referacie Urbanistyki – na stanowisku młodszego referenta, w wymiarze ¼ etatu. Zakres moich obowiązków obejmował przygotowywanie projektów decyzji administracyjnych, a także ich digitalizację i tworzenie map tematycznych w oparciu o oprogramowanie GIS. W 1997 r., po uzyskaniu tytułu zawodowego magistra inżyniera architekta, złożyłem wypowiedzenie i rozpocząłem studia doktoranckie na Wydziale Architektury PW.

Podczas studiów doktoranckich aktywnie uczestniczyłem w pracach projektowych, zarówno w zakresie architektury, jak i urbanistyki. Odbyłem roczną praktykę w biurze architektonicznym *MTS-Architekci*, w którym przygotowywałem projekty architektoniczno-budowlane budynków mieszkaniowych wielorodzinnych. W ramach umów cywilnoprawnych współpracowałem przy sporządzaniu dokumentów planistycznych w firmach: *Anelli*, *Gader* i *Sol-ar*. Początkowo (przy sporządzaniu czterech miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego) odpowiadałem za kwestie techniczne. Następnie – już jako członek zespołu autorskiego – uczestniczyłem w sporządzaniu kolejnych dwunastu planów miejscowych (uchwalonych w gminach: Piaseczno, Lesznowola i Sokołów Podlaski), przygotowaniu koncepcji zagospodarowania Łuku Siekierkowskiego (realizowanej w ramach warsztatów *Warszawa naszych marzeń*, organizowanych przez m.st. Warszawa), a także Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Sandomierza (uchwalonego w 2000 r. i uhonorowanego Nagrodą Ministra Infrastruktury II stopnia za wybitne osiągnięcia twórcze w dziedzinie planowania przestrzennego i urbanistyki w 2001 r.). Ponadto byłem współautorem wyróżnionej pracy w konkursie na koncepcję fragmentu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru śródmieścia Piaseczna (w 2001 r.).

Okres po doktoracie

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk technicznych w 2003 r. rozpocząłem pracę w Urzędzie m.st. Warszawy, w Biurze Naczelnego Architekta Miasta (później: Biurze Architektury i Panowania Przestrzennego, w wymiarze pełnego etatu (od 2009 r. – ½ etatu) – na stanowisku podinspektora, następnie inspektora, a od 2006 r – głównego specjalisty. Współpracowałem przy sporządzaniu Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy (uchwalonego w 2006 r.). Do moich obowiązków należało ponadto m.in. przygotowywanie projektów decyzji o warunkach zabudowy, badanie zgodności projektów

planów miejscowych z ustaleniami Studium, a także wykonywanie analiz przestrzennych (przy wykorzystywaniu oprogramowania GIS). Pełniłem również funkcje:

- Sekretarza Międzynarodowego konkursu na opracowanie koncepcji architektonicznej budynku Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (w 2007 r);
- Sekretarza Rady Architektury i Rozwoju Warszawy przy Prezydencie m.st. Warszawy (w latach: 2007-2008);
- Sekretarza Miejskiej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej przy Prezydencie m.st. Warszawy (w latach: 2008-2009 oraz 2010-2013).

Pracowałem również przy sformułowaniu Wytycznych funkcjonalno-przestrzennych do kształtowania przestrzeni ulicy Górczewskiej w Warszawie (w 2017 r.).

Uczestniczyłem również w pracy projektowej. Byłem członkiem zespołu autorskiego kolejnych czterech miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, uchwalonych w latach 2003 – 2005. Chciałbym podkreślić, że większość powyższych planów obejmowała obszary przeznaczane do urbanizacji, na których istotną kwestią było wprowadzenie zapisów dotyczących odpowiedniej obsługi komunikacyjnej, układu i powierzchni działek budowlanych; a w niektórych z nich – także konieczność wyznaczenia obszarów wymagających przeprowadzenia scaleń i podziałów nieruchomości, wraz z określeniem ich zasad i warunków.

Kolejną aktywnością zawodową była praca przy sporządzaniu Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Krakowa – w latach 2008–2011. Byłem członkiem zespołu autorskiego, który opracował część dotyczącą uwarunkowań – zawartą w Studium uchwalonym w 2014 r. Na bazie zgromadzonych doświadczeń, nie tylko zawodowych, w 2013 r. wydana została monografia, której jestem współautorem (Chmielewski Jan, Węclawowicz Grzegorz, Degórska Bożena, **Bartoszczuk Wojciech**, Brzosko-Sermak Agnieszka: „Kraków. Wyzwania rozwojowe polityki przestrzennej”).

Szczegółowe informacje o moich osiągnięciach przedstawiłem w załączniku nr 3 do wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego.

